

Všetko sa to začalo pred 8 rokmi. Bola som v ôsmej triede na základnej škole. Úspešne som urobila prijímačky na strednú školu a ani som to nechcela. No nemala som na výber, že to bude pre mňa najlepšie. Všetko dobre, ako poviete. Preplakala som noci, ale nič nepomohlo. No čo už. Áno bol to vzrušujúci pocit. Ísť niekde, kde ma nikto nepozná, začať nový život, noví kamaráti. Nevieť, asi som mala najväčší strach z cestovania vlakom, dovtedy som bola možno len zo dva razy vlakom a to bol pre mňa teda výlet. Inak som nemala potrebu cestovať sama všetko sa nachádzala v okolí môjho paneláku, na mojom sídlisku.

Teraz si zapneme stroj času a šup už sme tu, pred 8 rokmi.

Volám sa Ema a mám štrnásť rokov. Bývam v nevelkom meste, na tom najkrajšom sídlisku. Mám o tri roky mladšiu sestru Veroniku. Asi ako každý mladší súrodeneť aj ona ma zožiera zaživa, ale aj tak by sme nevedeli bez seba byť.

Školský rok sa skončil a ja už svojich spolužiakov a kamarátov asi nikdy neuvidím. ☹ Prázdniny sa začali a po nich. Och, ani nechcem myslieť na to čo po nich nasleduje. Musela som absolvovať týždenný kurz na novej škole. Pozoznamovala som sa, trošku si navykla na to skoré ranné vstávanie a cestovanie vlakom. Chvalabohu, už je to za mnou. Už som na prázdninách u babky a ako každý rok presne na dva týždne. Nie je to nič strašné ako si mnohí predstavujete. Má veľkú záhradu, veľa stromov, ovocia, zeleniny aj zvieratká. Máme tam čo robiť a ako sa zahrať. Skoro nikdy nevychádzame na ulicu za tie dva týždne, možno len na zmrzlinu alebo do rieky sa ísť okúpať. Inak nemáme dôvod vyjsť na ulicu a ísť sa poprechádzať po meste. Našou najväčšou obľubou bolo liezť na stromy a robiť si preliezky z lana a dreva, hrať sa s Buddym (zlatý retriever) a preskúmať veľkú povalu.

Tieto prázdniny to nebolo iné. Robili sme tom čo vždy – všetko :D Pripojili sa k nám aj naše dve mladšie sesternice a spolu sme blbli. Ako najstaršia musím na nich dávať pozor a byť za všetko zodpovedná, čo nie je vôbec ľahké. Už je to týždeň, čo sme u babky a ja som,... No čo som. Som tínedžer a ako všetci v mojom veku frčím na Pokeci. RP sem RP tam, jeden chalan, druhý, tretí,... furt niekto píše, Ešte predtým ako som odišla na prázdniny som si písala s jedným chalanom 18-ročným. Nevieť, či som sa vôbec niekedy bavila so starším :D a teraz toto. Je z toho istého mesta, kde babka býva a ja som sa už rozhodla. Musím sa na to pripraviť aby ma babka pustila. Pomohla som jej obrať maliny, dať trošku do poriadku záhradu, bez frflania všetko urobiť.

Po obede som mu zavolala, či by sa chcel stretnúť, súhlasil. Babke som nemohla povedať pravdu, nikdy by ma nepustila. Všetko ako to hrozne znie: „Babka, píšem si s jedným chlapcom, volá sa Tomáš a ma 18 rokov, nie nikdy som ho nevidela, len si spolu píšeme, môžem ísť s ním von?“ Určite by ma pustila s úsmevom na tvári. Povedala som, že idem von so spolužiačkou, čo som sa zoznámila na tom kurze.

Tak ako sme sa dohodli, som ho čakala o tretej pred jednotou. Videla som ho ako sa blíži no nebol sám. Och, je mi trápne a ešte si niekoho dovedol. „Ahoj ja som Silvia,“ podávala som mu ruku a dala božteky na uvítanie na líčko. „Ahoj ja som Tomáš,“ predstavil sa zase on. Jeho kamarát sa volá Štefan. Išli sme si sadnúť na kofolu, teda kofolu som mala len ja, oni si dali pivo. Všetko ako ináč treba ukázať, že som neplnoletá. Prišla frajerka jeho kamaráta Zuzka. Bola milé dievča. Nebolo to až také trápne ako som si myslela, bavila som sa. Nič sa predsa nedeje, aj keby sa čosi pokazilo nikdy ich už neuvidím. V jednote kúpili alkohol a vody a išli sme na okraj mesta, pod horu. A zábava pokračovala.

Počasi sa zhoršilo, museli sme sa ísť schovať, začalo pršať. Kúsok od miesta, kde sme boli sa nachádzala vyhorená chatka, tak sme sa išli do nej schovať. Zuzka so Štefanom sa schovali do chatky a počula som ako sa spolu bavia. Ja som s Tomášom ostala na terase. Zrazu sa ku mne priblížil. Preboha, moje srdce musel počuť aj on. Vôbec som nevedela, čo robiť. Nie je prvý chalan, čo sa o mňa zaujímal, ale asi prvý o ktorého som sa zaujímala aj ja a ešte aj o toľko odo mňa starší.

Už bol odo mňa iba kúsok, cítila som ho. Sklonil ku mne hlavu a.. Dotkol sa mojich pier. Začal ma zo začiatku pomaly bozkávať. Nevedela som, čo robiť, nevedela som sa bozkávať. Bola som mimo. „Ja to neviem, ja som ešte nikdy chalana nemala,“ vykoktala som zo seba. „V poriadku, nič sa nedeje,“ odpovedal a bral si ma do náručia. Ani neviem ako dlho sme sa bozkávali. Cítila som jeho úd ako tvrdo. Ja som bola tiež nadržaná z tých bozkov. Bozkávali sme sa riadne dlho. Potom už ani neviem ako sme sa vystriedali a išli sme do chatky a oni vyšli na terasu.

V bozkávaní sme pokračovali aj tam, páčilo sa mi to. Bolo to niečo nové. A tie vlny emócií, čo mnou prechádzali. Dotýkala som sa jeho tela. Nebol to žiadny chlapec, bol to pre mňa už muž, však mal osemnásť rokov. Nešiel na veci rýchlo a netlačil. Podprsenu my rozopol viackrát a dotýkal sa mojich prs, neboli veľké ale jemu očividne sa páčili aj také. Do nohavičiek som mu nedovolila ísť a viackrát sa o to nepokúšal. Hádám nedovolím hneď prvému všetko, len preto lebo ma začal bozkávať. Bolo to zlaté, stále sa chcel len bozkávať. ☺ Vonku stále pršalo a bolo chladno a on bol taký teplý, keď sa ma dotýkal po tele, spôsobovalo mi to zimomriavky a nepoznané pocity. Bol som na ňom a cítila som všetko. Páčilo sa mi, že som vzrušovala takého chlapa.

Keď pršať prestalo išiel ma odprevadiť ku Jednote. Nechcel ma pustiť z náručia, kým som mu nesľúbila, že mu na ďalší deň zavolám. Skoro ma ubozkával k smrti, ale mne sa to páčilo. Bolo to milé.

Toto som si nemohla nechať pre seba, lebo by som šťastím asi praskla :D a hneď potom som volala Gabike, a o všetkom povedala.

Už som bola pred bránou do chalupy a odomykala si. „Ako bolo?“ – spýtala sa babka s dedkom. Snažila som sa skrývať úsmev a nadšenie: „Bolo super, prechádzali sme sa a sadli na kofolu.“ „Si nejaká vymenená, nebola si s chalanom?“ – spýtala sa ma babka. Ako to mohla vedieť? To je vidno? Odpovedala som, čo najpokojnejšie, ako to len išlo, že nie.

Bol to úžasný deň, len či nebol príliš opitý a či tie veci myslel vážne. Ale tak hádam si nerobil srandu. Zajtra sa s ním možno stretnem. To teraz akože spolu chodíme, či ako to funguje? Ja vôbec neviem a moje kamarátky nemajú o nič viac skúsenosti ako ja. Och som stratená. Teším sa na ďalší deň, určite bude všetko super. Len si musím dávať väčší pozor pred babkou.

Nemohla som poriadne spať. Neustále som sa budila a myslela naňho. Ráno som bola unavená, ale aj plná radosti. Doobeda som pomohla babke so zvieratkami a záhradou. Deň prebehol celkom normálne.

„Ahoj, ako sa máš? Tak čo?“ - zavolala som Tomášovi. „Prepáč, teraz nemôžem zavolať Ti neskôr,“ a zložil mi telefón. Zaskočilo ma to a bola som z toho smutná. Prečo mi zložil? Bol to len sen? Rozmyslel si to? Srdce mi začalo búchať a myšlienky sa vynárali ako zlý sen.

Áno, ozval sa. Skákala som radosťou. Samozrejme len v duchu, aby si to nikto naokolo nevšimol. O pol štvrttej sme sa stretli. Hm, priviedol ďalšieho kamaráta. Prečo to robí? Prečo nechce byť sám so mnou? Tak som sa zoznámila s Vladom a išli sme na to isté miesto, kde aj včera. Uf, vydýchla som si. Bol tam už Štefan so Zuzkou a taká Monika, tiež mala 14 rokov. „Super, aspoň tu nie som jediná taká mladá,“ pomyslela som si.

Pili sme, fajčili a zabávali. Samozrejme ja len s mierou aby to nebolo poznať, keď prídem ku babke. To by bola hanba. Celá rodina nefajčiarov a ja by som tam takto prišla. Vzdialili sme sa s Tomášom od ostatných a venovali sme sa tomu istému, čo aj včera – bozkávaniu. Páčilo sa mi to. Viem, že som to nemala s čím porovnať, ale nejako som cítila, že sa bozkáva veľmi dobre. Pri rozlúčke sa opakovalo to isté, bozky, veľa bozkov. „Nechcem aby si odišla,“ hovoril mi medzi bozkami môj priateľ, „ostaň ešte chvíľku, no prosím.“ „Nie, už naozaj musím ísť, aby sa babka nehneval, ďakujem za

dnešok, bolo mi s Tebou úžasne,“ vtisla som mu posledný bozk a odkráčala domov.

Vždy sme sa lúčili o kus ďalej od domu, kde babka s dedkom bývali. Nechcela som aby nás náhodou uvideli. Ale aj tak som vedela, že babka čosi tuší. Cestou do domu som si uvedomila, že ja mám chalana. Ja mám chalana. Tomu sa len ťažko dá uveriť. Ja tiež neviem ako sa to stalo a ešte aj staršieho o štyri roky .

Ďalší deň prebiehal, skoro úplne rovnako ako ten predchádzajúci. Dedko išiel so sestrou na kúpalisko, ja som odmietla lebo som chcela byť poobede s Tomášom. Zavola ma na opekačku. Naozaj som na to nebola pripravená, čakala som, že sa zase bude len piť. Ale mali špekačky a normálne opekali :D a ja som nič nezobrala so sebou, tak ma ponúkli. Bol tam ďalší chalan, toho som ešte nepoznala. Jožko, pekný chalan, mal úžasné oči. Bol tam asi zo všetkých najkrajší, áno krajší aj od Tomáša. Boli tam už dlhšie, tak už im došli veci. Upratali sme naokolo a išli naspäť do centra. Skočili sme do Billy, Tomáš potreboval niečo kúpiť. Počkala som so Zuzkou, Monikou a s jedným chalanom vonku.

„To si si teda vybrala za chalana, veď zistíš, čo je zač,“ poznamenal a ja som naňho kukala ako na vola, čo tým myslí. Mne je jasné, že to nie je láska na celý život. Bavíme sa. Ale nebolo to od neho vôbec pekné. Nereagovala som na to a bavila sa s Monikou, že by sme mohli niekedy v Žiline skočiť spolu von, možno na kúpalisko. „A to mňa nepozveš?“ – stál mi Tomáš za chrbtom. „Samozrejme, že aj Teba ako inak,“

a už som ho bozkávala na pery. „Keď sa chceš bozkávať môžeš dať aj mne pár pusiniiek,“ hovoril ten otravný chalan. S Tomášom sme sa naňho zamračili a venovali sa jeden druhému.

„Och, nie nie nie, meškám. Ako sa mi to mohlo stať. Nikdy nemeškám, vždy chodím načas a dávam si na to pozor.“ – snažila som sa v duchu vymyslieť, čo babke poviem. Som si teda zavarila. Babka sa hnevala a aj keď som sa ospravedľovala boli sme ticho, nerozprávali sme sa. Do konca týždňa som už nemohla ísť von a v nedeľu sme odišli už domov.

Krásny pondelok, sú prázdniny už skoro mesiac. Je 26.7.2010 a to sú pre mňa už štyri dni, čo som Tomáša nevidela. Musím sa priznať, že mi chýba. Sny sú niekedy svine. Dnes sa mi snívalo, že som ho prichytila ako sa bozkáva s jednou mojou bývalou spolužiačkou, asi najkrajšou z triedy. Ako veľmi som v tom sne žiarlila. Ma to rozladilo na celý deň, vždy sa do snov toľko vžijem. Mám problém rozoznať sen od reality potom.

Juchú, zajtra sa ide piť. Pôjdeme skupina tak 10 – 13 ľudí a aj Tomáš je pozvaný. Konečne ho uvidím. Och, to teda bola doba. Normálna večnosť. Chcem ho. Keď mi chýba, túžim aby bol pri mne, žiarlila som v tom sne a tak veľmi ho chcem. To znamená, že ho ľúbim? Je to láska? Ja neviem. Asi ho ľúbim. Mám chalana. Tak by som ho asi mala ľúbiť. Ako ho mám oslovovať? Miláčik, zlatko, poklad, chrobáčik,... Tie slová mi nejako nepasujú do úst. Zajtra by som mu mala povedať,

čo cítim. Tie dve zázračné slová- Lúbim Ťa. Snád' sa mi podarí
zaspať.

To som ešte nevedela, keď som ráno stávala, že to bude asi môj najhorší deň v živote.

Je utorok 27.7.2010. Dnes sa ide trošku piť a príde aj môj frajer. Keď som mu volala, povedal, že vlak mu ide o jednej. Mám ešte nejaký čas. Moji kamaráti to už vedia. Ideme kúpiť niečo na pitie a niečo na zapitie :D Rozhodli sme sa pre marhuľu. Naše peniaze sú len peniaze od rodičov, čo si myslia, že peniažky využijeme rozumne na kofolku a zmrzlinu. Och chudáci v akom svete to žijú.

Všetci nepľnoletý vedia kam majú chodiť piť, kde je to bezpečné. Tak sme sa zobrali za také garáže, kde sa nachádzajú aj také veľké rúry. Myslím, že v nich tečie studená a teplá voda, alebo plyn? Netuším, len viem že rada sa po nich prechádzam ☺

Už je druhá hodina, Tomáš by tu už mal byť. Kde je? Volala som mu už asi 4-krát a nezdvíha telefón. Tak som sa rozhodla. Zavolala som mu zo spolužiakovho telefónu. Zdvihol to. Teda nie, nebola to on ale jeho malý brat, bratranec? Ani poriadne neviem, kto to je. 14- ročné decko. Počkať to som vlastne aj ja... „Haló, Tomáš tu nie je, zavolali ho do práce a zabudol si telefón,“ hovorí to decko.

Ja celá vytočená. To mám akože tomuto uveriť? Však sme spolu hovorili polhodinu predtým ako mal ísť na vlak. A toto si vymyslí? V návale hnevu som zobrala fľašu a poriadne sa napila. Už som niečo v sebe mala a z tohto ma už začalo aj motať. Je to môj prvý chalan, viem, že to nemalo

budúcnosť ale nemyslela som si, že to takto skončí. Bolo to hrozné až som sa rozplakala a ma tam spolužiačky so spolužiakom utešovali. 14-ročná naletela 18-ročnému, aké dojemné. 3-krát som spadla na zem a zašpinila si rifle, musela som vyzerat' hrozne. V zlosti som mu napísala „krásne“ sms-ky, že s ním končím a že si tieto trapošiny mohol nechať tak a blá-blá-blá-blá.

Ako rýchlo sa v človeku menia emócie, je to neveriteľné. Mala som mu to tak napísať? Nebolo to príliš škaredé? Čo ak je to ale pravda? To by mi dal, ale asi vedieť. Čo keď sa v ňom mýlim? Nie, nie, nie. Vymyslel si to a ja mu to nezožeriem. Mažem správy mažem číslo. Je KONIEC.

No dobre, koniec nie je. V piatok som sa sním udobrila a som s ním. Kamarátkam som to nepovedala, by ma vysmiali a odhovárali, ale ja to chcem skúsiť. Nemám žiadne skúsenosti. Ešteže sme s rodičmi išli s karavanom na ryby do nedele. Oddýchnem si. Koľko pekných správ a telefonátov sme si vymenili. Asi to nebude len tak. Chce ma prísť pozrieť. Tak som zvedavá, či to tentokrát aj dodrží.

To je neveriteľné. Zrušiť som to musela ja. Naši nám so sestrou vymysleli taký úžasný program, že sme pomaly ani nestíhali. Jedna babka, druhá babka, tu pomôcť, tam pomôcť, to treba ísť kúpiť, tam treba upratať. A v piatok odchádzame na dovolenku na Ružinú. Mám to tam rada, ale och. Nestíham kamarátky a ani svojho priateľa a toto... no čo už na výber asi nemám, potom by som bola rozmazané decko. Tak sa asi budem tešiť. Ja viem, že ma to prejde.

Nazývať to dovolenkou neviem, či je správne. Pri slove dovolenka si predstavím more, pláž, slnko a čiernych, teda opálených. A na Ružine je voda, slnko len keď sa mu chce a opálených veľa tiež nenájdeme. Cesta tam trvá tri hodiny a išli sme hneď ráno. Ideme tam my a ešte jedna rodina známych, čo majú dieťa v sestrinom veku. Chodievame spoločne na veľa výletov.

Je to tu na nepoznanie ako sa toto miesto zmenilo. Je to tu také ľudoprázadne. Možno tým, že je zatiaľ len obedová hodina a je pracovný deň, ale aj tak. „Poďme na hranolky, ešte nie je tak teplo a potom pôjdeme do plaviek,“ nadhodí Veronika. „Jasné, však preto sme tu prišli,“ usmeje sa a už sa poberáme na hranolky. Rodičia išli na nákupy a my sa môžeme aspoň v klude prechádzať. Nie sme tu prvýkrát. Už to tu všetko veľmi dobre poznáme aj poslepiačky.

Vieme, že v tej vode sa už veľa ľudí utopilo. Asi vo väčšine prípadoch lebo boli ožratí, no aj tak ma tabuľa na začiatku pláže rozosmeje. „Kúpanie na vlastnú zodpovednosť,“ čítam si potichu tieto slová a rozmýšľam nad tým ako sa niekomu podarí utopiť a my sa tam ideme kúpať a tráviť prázdniny. Zvláštne. Voda tu je špinavá odkedy si pamätám, to nám ale nebráni v tom aby sme sa v nej nekúpali. Nie sme predsa žiadne padavky.

Ojoj, už je večer už to tu trošku oživa. Reštaurácia Kotva je vysvietená. Reflektor žiari na všetky strany. Aj stánky sú pootvárané a aj ľuďmi sa to tu už hmýri. Čo sú netopiere a vychádzajú až po západe slnka? ☺ No keď je reč

o netopieroch na chate, kde sme ubytovaní sme našli dvoch. Jeden bol zosušený v peci a druhý tam bol privrznutý. Prišli sme na to tak. Lebo sme v obývacej miestnosti hrali scrabble a ja som bola otočená chrbtom k peci a začula som tiché pískanie. Ocovia sa o to postarali a mohli sme v klúde a tichu dohrať hru a ísť spať. Zajtra nás čaká ďalší deň a možno výlet do Domice. 😊